

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 P 217625 18 Rev
Banjaluka, 13.02.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Darko Osmić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca A.B. iz B.L., zastupanog po punomoćnicima D.S. i A.Č., advokatima Zajedničke advokatske kancelarije iz B., protiv tužene RS, zastupane po zastupniku po zakonu Pravobranilaštvu Republike Srpske, sjedište zamjenika Banja Luka, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 217625 17 Gž od 09.03.2018. godine, na sjednici održanoj dana 13.02.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 217625 15 P od 05.07.2017. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužioca A.B. iz B.L., te je obavezana tužena RS da tužiocu nadoknadi materijalnu štetu u iznosu od 420.903,58 KM, nastalu usljed nepravilnog rada organa (suda) tužene, sa zakonskom zateznom kamatom na dosuđeni iznos počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja prepisa presude tuženoj, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (stav 1 izreke).

Obavezana je tužena da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.082,33 KM, u roku od 30 dana od dana dostavljanja prepisa presude tuženoj, sa zakonskom zateznom kamatom na dosuđeni iznos troškova počev od isteka roka za dobrovoljno izvršenje ove obaveze (stav 2 izreke).

Odbijen je zahtjev tužene za naknadu parničnih troškova kao neosnovan (stav 3 izreke).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 217625 17 Gž od 09.03.2018. godine žalba tužene je uvažena, presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 217625 15 P od 05.07.2017. godine, u dijelu kojim je djelimično usvojen tužbeni zahtjev tužioca (dio stava 1 izreke) i u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka (stav 2 i 3 izreke), preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev tužioca A.B. kojim traži da se obaveže tužena RS da mu naknadi materijalnu štetu u iznosu od 420.903,58 KM nastalu usljed nepravilnog rada organa (suda) tužene sa zakonskom zateznom kamatom na dosuđeni iznos počev od dana 24.06.2015. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja

prepisa presude tuženoj i obavezan tužilac da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 11.437,50 KM.

Odbijen je zahtjev tužioca kojim traži da se tužena obaveže da mu nadoknadi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 4.336,12 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužena predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je tužbeni zahtjev tužioca za naknadu materijalne štete nastale usljed nepravilnog rada organa tužene.

Na osnovu izvedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio: da je M.B. bio vlasnik nekretnina u B.L., u naravi do ulice stambeno poslovni objekt i iza kuće garaža i dvorišni objekat, te dvorište oko naznačenih nekretnina, a po novom premjeru iste nekretnine su označene sa k.č. 1744/1 izvan kućišta kuća i zgrada u površini od 364 m², dvorište u površini od 500 m² i njiva 1 klase u površini od 40 m² i k.č. 1744/2 „K.“ njiva 1 klase u površini od 661 m² upisane u PL 82 k.o. B.L. na ime M.B. sin S. sa 1/1 dijela, dok se po starom premjeru navedene nekretnine odnose na k.č. 732/15, k.č. 732/21, k.č. 732/26, k.č. 732/27, k.č. 732/24 i k.č. 732/13, pri čemu je k.č. 732/26 zvana „K.“ njiva u površini od 139 m², k.č. 732/13 zvana „G.“ njiva u površini od 596 m², upisane u z.k. ul. 514 k.o. B.L. na ime M.B. sin S. sa 5295557/63543200 dijela i drugi, dok je k.č. 732/15 K. i dvorište slobodno stojeća na kat stambeno poslovna zgrada u površini od 655 m² upisana u z.k. ul. 12505 k.o. B.L. na ime M.B. sina S. sa 1/1 dijela, a k.č. 732/21 „K.“ neplodno u površini od 60 m² upisana u z.k. ul. 5861 k.o. B.L. na ime M.B. sina S. sa 75/735 dijela i drugi; da je M.B. sin S. umro dana 26.07.1999. godine u P.; da su nakon smrti M.B. ostali njegovi zakonski nasljednici supruga A.B.1, sin A.B., kćeri A.B.2, H.H., A.T., te unuci (iza umrle kćeri M.S.) Dž.T. i Dž.A.; da je na ostavinskoj raspravi 09.03.2001. godine supruga umrlog A.B.1 osporila testament ostavioca, deponovan u sudu i proglašen na ostavinskoj raspravi u 1/2 dijela, radi izdvajanja 1/2 dijela iz zaostavštine na ime zajedničkog sticanja imovine u toku trajanja braka sa ostaviocem, te da su A.B.2 i A.T., a kasnije i Dž.A., pokrenuli parnicu protiv testamentalnog nasljednika A.B. radi utvrđivanja ništavosti testamenta, te je doneseno rješenje o prekidu (ostavinskog) postupka, broj: O-1584/00 od 09.03.2001. godine iza smrti M.B.; da je A.B., sa boravkom u P., u namjeri da zaključi ugovor o doživotnom izdržavanju, kao davalac izdržavanja, sa svojom majkom A.B.1, kao primaocem izdržavanja, ovlastio M.J. iz B.L. da ga kao njegov punomoćnik zastupa u postupku zaključenja navedenog ugovora, te da je potpise na ovoj punomoći ovjerio službenik suda- referent za ovjere D.M., pod brojem Ov-6351/99 od 23.11.1999. godine; da su A.B.1, kao primalac izdržavanja i A.B., zastupan po punomoćniku M.J. iz B.L., kao davalac izdržavanja, dana 10.12.1999. godine zaključili ugovor o doživotnom izdržavanju, broj OV- 6721/99, koji je ovjerio svojim potpisom ovlašćeni službenik suda za ovjeru potpisa Dragan Marić i sudija Bogdan Toljaga svojim potpisom i pečatom suda, uz napomenu na poleđini ugovora da je isti ugovaračima pročitani i da su oni upozoreni na posljedice njegovog zaključenja u smislu odredaba člana 120-125. Zakona o nasljeđivanju; da je prema odredbama navedenog ugovora, davaocu izdržavanja nakon smrti

primaoca izdržavanja trebala pripasti imovina primaoca izdržavanja, navedena u članu III ugovora, i to suvlasnički dio 1/2 u kući u B.L., koji joj pripada po osnovu sticanja za vrijeme trajanja braka, a takođe i dio imovine koju ona nasljeđuje nakon smrti M.B. kao njegov zakonski nasljednik; da je A.B.1 dana 17.04.2001. godine tužbom pokrenula parnični postupak, sa tužbenim zahtjevom da se utvrdi da je ona suvlasnik u imovini umrlog M.B. sa 1/2 dijela na osnovu zajedničkog sticanja imovine za vrijeme trajanja braka; da su A.B.2 i A.T. dana 19.04.2001. godina tužbom pokrenule parnični postupak sa tužbenim zahtjevom da se utvrdi da je ništav i bez pravnog dejstva testament sačinjen dana 09.03.1982. godine, kojim je testator M.B. za jedinog testamentarnog nasljednika odredio svoga sina A.B.; da je presudom prvostepenog suda, broj 71 0 P 049156 01 P od 31.01.2012. godine utvrđeno da je ništav i bez pravnog dejstva testament M.B., te da A.B.2 predlaže nastavak ostavinskog postupka, što je vidljivo iz ostavinskog spisa, broj: O-1584/00; da je A.B.1 umrla dana 12.07.2003. godine, da je A.B. stupio na mjesto tužioca u navedenoj parnici, dok je tužena- protivtužiteljica A.B.2 u istoj postavila protivtužbeni zahtjev radi utvrđivanja ništavim i bez pravnog dejstva ugovora o doživotnom izdržavanju zaključenog između A.B. i A.B.1; da je presudom Osnovnog suda u Banja Luci, broj 71 0 P 049403 13 P 2 od 30.06.2014. godine usvojen tužbeni zahtjev A.B. za izdvajanje 1/2 imovine M.B. u korist A.B.1 po osnovu bračne tekovine, dok je odbijen tužbeni zahtjev tužene-protivtužiteljice A.K. za utvrđenje ništavim i bez pravnog dejstva ugovora o doživotnom izdržavanju broj OV- 6721/99 od 10.12.1999. godine; da je presudom Okružnog suda u Banja Luci broj 71 0 P 049403 13 Gž 2 (pravilno 71 0 P 049403 14 Gž 3) od 09.03.2015. godine usvojene žalbe tuženih A.K., A.T. i Đž.A., te je prvostepena presuda preinačena u dijelu odluke o protivtužbenom zahtjevu tako što je utvrđen ništavim i bez pravnog dejstva ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između A.B. i njegove majke A.B.1, kao i u odluci o troškovima postupka, dok su u ostalom dijelu žalbe odbijene i prvostepena presuda u usvajajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu potvrđena; da je tom presudom ugovor o doživotnom izdržavanju utvrđen ništavim iz razloga nedostatka odgovarajuće forme prilikom ovjeravanja punomoći datoj M.J., jer je punomoć trebala biti ovjerena na isti način i u istom postupku koji je propisan za ovjeravanje ugovora o doživotnom izdržavanju, za koji je odredbama članova 120-125 Zakona o nasljeđivanju bilo propisano da isti ovjerava isključivo sudija, koji je dužan da pred strankama ugovor pročita i da iste izričito upozori na posljedice njegovog zaključenja, što je u slučaju ovjere ove punomoći propušteno, jer je potpise na istoj ovjerio službenik suda ovlašten za ovjere; da je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske, broj 71 0 P 049403 Rev 2 od 04.11.2015. godine odbijena revizija tužioca A.B., izjavljena protiv presude Okružnog suda u Banjoj Luci broj 71 0 P 049403 13 Gž 2 od 09.03.2015. godine, te je ista potvrđena, dok je usvojena revizija tužene-protivtužiteljice A.K. i navedena presuda Okružnog suda ukinuta u dijelu kojim se odbija žalba A.K. protiv presude Osnovnog suda u Banja Luci, broj 71 0 P 049403 13 P 2 od 30.06.2014. godine, jer je Vrhovni sud našao da je utvrđivanjem ništavim i bez pravnog dejstva ugovora o doživotnom izdržavanju tužilac A.B. izgubio pravni interes da traži izdvajanje 1/2 dijela imovine M.B. u korist A.B.1; da je prema nalazu i mišljenju vještaka građevinske struke M.K. vrijednost imovine M.B. u trenutku smrti A.B.1, dana 12.07.2003. godine iznosila 721.549,00 KM, a prema cijenama na dan 17.08.2016. godine; da udio majke tužioca sa kojom je zaključio ugovor o doživotnom idržavanju u nekretninama koje su upisane na ime M.B., a koje su bile predmet vještačenja iznosi 7/12 dijela, čija vrijednost iznosi 420.903,58 KM imajući u vidu ukupnu vrijednost predmetnih nekretnina utvrđenu vještačenjem.

Kod takvog stanja činjenica prvostepeni sud nalazi da je sudija Osnovnog suda u Banjaluci koji je postupao u konkretnoj vanparničnoj stvari (čiji predmet je bila ovjera ugovora o doživotnom izdržavanju) bio dužan da u smislu odredbe člana 98. stav 3. Zakona o parničnom postupku (koji

je važio u vrijeme ovjere ugovora) u toku cijelog postupka pazi da li je lice koje se pojavljuje kao punomoćnik ovlašteno za zastupanje, da je u smislu odredbe člana 90. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/86, 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO) u vezi sa članom 120. do 125. Zakona o nasljeđivanju koji je važio u vrijeme zaključenja ugovora ("Službeni list SR BiH" broj: 7/80 i 15/80 - u daljem tekstu: ZN raniji), sudija sa prosječnim znanjem i iskustvom morao znati da punomoć mora biti data u formi koja je propisana za ugovor o doživotnom izdržavanju, a kako je bez obzira na svoju obavezu i jasnu zakonsku odredbu izvršio ovjeru ugovora o doživotnom izdržavanju bez odgovarajuće punomoći, zbog kog propusta je utvrđena ništavost ugovora o doživotnom izdržavanju presudom koja je pravosnažna, zaključio da se radi o „dovoljno ozbiljnoj povredi“ koja je suprotna opštim pravnim načelima i pravilima struke, pa da je predmetna šteta koju je pretrpio tužilac u uzročnoj vezi sa postupanjem sudije kao organa tužene i da postoji odgovornost tužene za materijalnu štetu koju je pretrpio tužilac u vidu izgubljene koristi.

Nadalje, prvostepeni sud zaključuje da se izgubljena korist ogleda u visini vrijednosti imovine koja je bila predmet ugovora o doživotnom izdržavanju, koju bi dobio tužilac poslije majčine smrti u vrijednosti od 420.903,58 KM, da je navedeno potraživanje dospjelo donošenjem presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 049403 13 Gž 2 dana 09.03.2015. godine kojom je utvrđeno da je ništav i bez pravnog dejstva ugovor o doživotnom izdržavanju, pa je pozivom na odredbe člana 90, 103, 155, 172. i 277. ZOO, člana 69. Zakona o redovnim sudovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 22/96, 18/99, 25/96, u daljem tekstu: ZRS), člana 120-125 ZN i člana 98. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Službeni list SFRJ“ broj 4/77, 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 27/90 i 35/91, te „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 17/93, 14/94 i 32/94), djelimično usvojio tužbeni zahtjev i sudio kao u izreci prvostepene presude.

Nalazeći da je prvostepena presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, drugostepeni sud je žalbu tužene uvažio i temeljem odredbe člana 229. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), prvostepenu presudu u usvajajućem dijelu preinačio tako što je odbio tužbeni zahtjev tužioca.

Obrazložio je da tužena odgovara za štetu koju u vršenju službe učine radnici suda fizičkim i pravnim licima svojim nezakonitim ili nepravilnim radom (član 89. Zakona o sudovima Republike Srpske - „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 37/12, 44/15 i 100/17, dalje: ZSRS), a kako ZSRS ne sadrži dalje odredbe o odgovornosti za štetu koju u vršenju sudijske dužnosti učini sudija, odgovornost tužene za štetu zbog nezakonitog ili nepravilnog rada suda procjenjuje se po odredbi člana 172. ZOO i to samo za onu štetu koju je njegov organ prouzrokovao trećem licu nezakonitim ili nepravilnim vršenjem svojih funkcija, a ne ako je postupao u okviru zakonskih ovlaštenja.

Polazeći od toga da je nezakonit rad organa, rad koji je u suprotnosti sa zakonom i sa moralnom normom koja čini dio javnog poretka, a nepravilno svako postupanje koje je suprotno pravilima struke koje odudara od uobičajene metode rada u državnom tijelu, mimo cilja koji je određen, suprotno zahtjevu koji bi normalnim obavljanjem službe trebalo ostvariti u javnom interesu, nalazi da pretpostavke odgovornosti pravnog lica iz člana 172. ZOO za nezakonit i nepravilan rad organa odgovaraju pojmu „dovoljno ozbiljne povrede“ pod kojim se može smatrati samo ono postupanje sudije koje je suprotno opštim pravnim načelima i pravilima struke, odnosno kada se radi o pogrešnoj primjeni pravne norme koja je potpuno jasna, koja ne zahtijeva posebno tumačenje i u čijoj primjeni nije bilo nikakvih dilema u sudskoj praksi.

Shodno tome, zaključuje da činjenica da je u konkretnom slučaju sudija koji je u okviru svojih ovlaštenja ovjerio ugovor o doživotnom izdržavanju na osnovu punomoći koja je postojala, ali koja

nije ovjerena u skladu sa odredbama zakona, bilo nepravilno postupanje sudije, ali da to samo po sebi ne znači da postoji odgovornost tužene za naknadu štete tužiocu, jer odgovornost tužene ne može proizilaziti iz pogrešne primjene materijalnog prava, odnosno pogrešnog pravnog shvatanja i tumačenja odredbi materijalnog prava od strane sudije prilikom ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju i prihvatanja navedene punomoći kao pravno valjane, a da tužilac nije dokazao da u postupanju organa tužene ima elementa „dovoljno ozbiljne povrede“, pa da nije ostvaren sadržaj navedenog pravnog standarda kao pretpostavke odgovornosti tužene za štetu po osnovu člana 172. ZOO.

Pobijana presuda je pravilna.

Tužilac tvrdi da je nezakonitim, odnosno nepravilnim radom organa tužene pretrpio materijalnu štetu koju traži u ovoj parnici. Taj nezakonit i nepravilan rad po mišljenju tužioca ogleđa se u tome što je sudija Osnovnog suda u Banjaluci u vanparničnoj stvari ovjere ugovora izvršio ovjeru ugovora o doživotnom izdržavanju zaključenog putem punomoćnika koga je tužilac ovlastio na temelju punomoćja ovjerenog od strane referenta za ovjere, a ne od strane sudije, te nije pročitao punomoćje niti upozorio vlastodavca na posljedice ugovora koji se zaključuje putem punomoćnika, na šta ga je obavezivala odredba člana 120. do 125. ZN ranijeg i člana 90. ZOO, zbog kog propusta je utvrđena ništavost ugovora o doživotnom izdržavanju i otpala mogućnost da tužilac dobije imovinu koja mu je po ugovoru o doživotnom izdržavanju trebala pripasti poslije smrti primaoca izdržavanja, tako da je pretrpio štetu u vidu izmakle koristi u smislu člana 155. ZOO.

Pravilno drugostepeni sud nalazi da tužena odgovara za štetu koju u vršenju službe učine radnici suda fizičkim i pravnim licima svojim nezakonitim ili nepravilnim radom shodno odredbi člana 89. ZSRS i člana 172. ZOO, kojom je propisano da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija, pod uslovom da između štetne radnje i štete postoji uzročna veza, odnosno da se šteta javi kao posljedica štetne radnje.

Odredba člana 172. stav 1. ZOO podrazumijeva da pravno lice odgovara samo za onu štetu koju je njen organ prouzrokovao trećem licu nezakonitim ili nepravilnim vršenjem svojih funkcija, a ne ako je postupao u okviru zakonskih ovlaštenja, pri čemu drugostepeni sud pravilno definiše pojam nezakonitog i nepravilnog rada, te standarda „dovoljno ozbiljne povrede“ prema kome se cijeni da li su u svakom konkretnom slučaju ispunjeni uslovi za naknadu štete.

Kako je u vrijeme kada je predmetni ugovor zaključen bilo propisano (član 120. stav 2. i 3. ZN ranijeg) da ugovor o doživotnom izdržavanju koji je u pismenoj formi mora biti ovjeren od strane sudije, te da je prilikom ovjere sudija dužan pročitati ugovor i upozoriti ugovarače na posljedice ugovora, organ tužene je ovjeru predmetnih ugovora vršio u okviru svojih zakonskih ovlaštenja iz člana 177.-195. Zakona o vanparničnom postupku koji je tada bio na snazi („Službeni list SR BiH” broj 10/98 i „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 74/05), kojim odredbama je bio propisan postupak sastavljanja i ovjeravanja sadržaja isprava koje vrši sudija, u slučaju kada je za nastanak prava ili punovažnost pravnog posla potrebno postojanje javne isprave.

Pogrešno izveden zaključak sudije koji je postupao u vanparničnom postupku ovjere predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju, da predočena punomoć ispunjava uslove za zaključenje ovog ugovora po punomoćniku je rezultat pogrešnog tumačenja odredaba materijalnog prava (člana 120. ZN ranijeg i člana 90. ZOO). Pri tome se ne mogu prihvatiti navodi revidenta da su navedene odredbe toliko jasne da nisu mogle dovesti do pogrešne primjene, jer je u pogledu odredaba člana 120. stav 2. ZN ranijeg – „da sudija mora ovjeriti pismeni ugovor o doživotnom izdržavanju“ i stava 3. tog člana - “da će prilikom ovjere sudija pročitati ugovor i upozoriti ugovarače na posljedice ugovora”, koje je morao imati u vidu sud kada je provodio vanparnični postupak u kome je vršena ovjera ugovora, u sudskoj praksi bilo dilema, prije svega o tome da li su ugovarači iz tog pravnog posla samo stranke koje za sebe zasnivaju pravni odnos ili se taj ugovor može zaključiti i putem punomoćnika, ali i u pogledu forme same punomoći.

Iz stanja spisa proizlazi da je punomoć tužilac ranije sačinio, 23.11.1999. godine i da je ona ovjerena od strane sudskog referenta, što potvrđuje da je tužilac svojeručno potpisao punomoć, jer se sudski referent ne upušta u sadržinu isprave koju on ovjerava, pa je i na tužiocu bila obaveza da vodi računa o tome za koju svrhu daje punomoć.

Međutim, zbog nedostataka punomoći koja nije bila ovjerena u formi koja je propisana odredbom člana člana 90. ZOO u vezi sa članom 120. ZN ranijeg, postupanje sudije koji je u okviru svojih ovlaštenja ovjerio ugovor o doživotnom izdržavanju na osnovu takve punomoći rezultat je pogrešnog pravnog shvatanja i tumačenja odredbi materijalnog prava od strane sudije prilikom ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju - da se navedena punomoć može prihvatiti kao pravno valjana, što se ne može podvesti pod nezakonit i nepravilan rad, odnosno nema elemente dovoljno ozbiljne povrede da bi se tuženoj nametnula obaveza naknade štete, bez obzira što je zbog takve ovjere presudom Okružnog suda u Banjaluci 71 0 P 049403 14 Gž 3 od 09.03.2015. godine utvrđena ništavost predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Drugačije rečeno, pogrešno tumačenje zakonske norme u postupanju organa se ne može smatrati nezakonitim i nepravilnim radom organa kao pretpostavkom za naknadu štete.

Ostalim revizionim prigovorima tužioca ne dovodi se u pitanje pravilnost zaključka drugostepenog suda da tužilac izvedenim dokazima nije dokazao da u postupanju organa tužene ima elementa „dovoljno ozbiljne povrede“, pa nije ostvaren sadržaj navedenog pravnog standarda kao pretpostavke odgovornosti tužene za štetu po osnovu člana 172. ZOO.

Pozivanje revizije na odluku ovog suda broj 71 0 P 105438 17 Rev od 28.12.2017. godine ne može uticati na drugačiju odluku u konkretnom predmetu, obzirom da se u tom predmetu radi o drugačijem činjeničnom stanju, kao ni pozivanje na praksu Evropskog suda za ljudska prava i pravnu teoriju u pogledu odgovornosti za štetu zbog nezakonitog i nepravilnog rada sudija.

Slijedom navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić

